

Dobrá vôľa...

„Dobrá vôľa všetko zdolá“, hovorievalo sa a predkladali sa mladým i starším vzory mučeníkov, národných hrdinov a športovcov. Človek so silnou vôľou veľa dokáže. Dokáže pracovať na seba a urobiť veľa dobrá aj pre druhých. Výchova doma i v škole mala za cieľ vychovať človeka s pevnou vôľou. S ňou vyzbrojený dokázal prekonávať ťažkosti života a bojovať za krásne ideály, za vlasť, za svoju česť i za svojich blízkych. Vedúci skautských oddielov, vojenský velitelia, tréneri a športoví vychovávateľa i duchovní vodcovia, by vedeli veľa rozprávať o náročnosti ale aj o krásnych výsledkoch, ktoré ich zverenci dosiahli. Dnes je to inak a musíme dodať, že žiaľ, na škodu.

„Pred šesťnástimi rokmi, to bolo inak“ – hovorí jeden z trénerov, „to boli tréningy, cvičenia a výkony. Dnes, musíme dbať na to, aby sa chlapci príliš neunavili. Prečo? Nuž, keď ich bolia nohy a majú svalovicu po dnešnom cvičení, zajtra už jednoducho neprídu. Boja sa námahy.“ Veru, sme svedkami tohto nešťastného posunu do pohodlia a lenivosti. Ako prinútiť človeka k námahe, pracovitosti a zodpovednosti? Jediným dôvodom, zdá sa, sú pre mnohých už len peniaze. Za tie sú ochotní ešte niečo urobiť a ponamáhať sa. Keď aj tie majú, tak čo potom?

Žiaľ, vôľa je veľmi náchylná poddať sa, rezignovať. Nechať sa premôcť pohodlím, príjemnom, či dobrým pocitom. Byť premožený znamená, že človek prehrá. Vôľa mu ochabne a nechce sa mu vzoprieť tomu, čo je príjemné, neužitočné, ba i zlé a prinútiť sa k tomu, čo je potrebné alebo aspoň užitočné. Odísť od tepla a pohody do námahy a lopoty. Ochabnutá vôľa premôže v sebe vedomie povinnosti a zodpovednosti a oddáva sa tomu, čo ľahodí a nechá sa unášať príjemnom. Je pravda, človek si musí aj oddýchnuť, vypnúť, prestať pracovať a dopriať si potrebný odpočinok a pohodu. Ale i tu treba mať správnu mieru. Tak ako námahavo a nemierne vieme pracovať, tak isto sme pokúšaní nemierne a veľa oddychovať. Keď sa ku nám vrodenej sklonu po príjemne a pohodlí pridá, najmä v mladom veku, i nenáročnosť zo strany rodičov a zodpovedných za výchovu, človek nemá dôvod namáhať sa, ani premáhať. Ku všetkému ľahko dôjde. Všetko ľahko a bez námahy získa. Najhoršie na tom, je to, že na takýto život si človek ľahko zvykne. Najmä zakaiaľ má rodičov, ktorí všetko za neho urobia. A všetko, čo zlé urobí oni miesto neho napravia. Keď mu dajú peniaze, koľko len chce, alebo je už sám bohatý, potom príjemný a pohodlný život si môže ľahko kúpiť. Načo sa namáhať, keď ide všetko i bez námahy? Dodajme, že to platí len do určitého času, alebo len pre bohatých.

Koľko talentov, koľko dobra sa potlačí hneď na počiatku nenáročnou výchovou, prílišným pohodlím a nadmerným bohatstvom. „Dali sme ho do školy, ale plakal a tak sme ho nenútili, aby sa učil. Bol prihlásený na klavír, ale bola zlá učiteľka, viete, veľa vyžadovala a tak sme ho nechceli trápiť, keď ho to nebaví. Ani mňa nikdy nenútili do učenia, nebudem to ani ja vyžadovať od dcéry. Nech si robí, čo chce, však ona zbadá... Z nej nič nebude, škoda námahy a peňazí.“ Takéto a podobné hrôzostrašné výchovné chyby nenáročnosti cítiť z týchto pár príkladov a zo skúsenosti, ktorú má zaiste každý. Škola, učenie, šport alebo umenie, povinnosti a domáce práce nie sú síce tým jediným, čo má človek v živote robiť, ale sú to prostriedky ako cvičiť a povzbudzovať vôľu človeka k činnosti a zodpovednosti. Ak poľavia rodičia a vychovávateľa v nárokoch, poľavia i vôľa dieťaťa. Veľa dobrá a krásy zostane ukrytých v srdci človeka, lebo nebolo dost' vôle a námahy prejavíť ich a poslúžiť i druhým.

Okrem toho, že veľa zostane skrytého, veľa vypláva i na povrch. Veľa zla, sebeckva, nemiernosti a neskrotnosti..., veľa zla, ktoré bolo treba pevnou vôľou premôcť a potlačiť. Život človeka, ktorý sa nenaučil premáhať a zapierať, sa stáva neznesiteľným nie tak pre neho, ako pre tých, ktorí musia žiť s ním: s jeho neskrotenými požiadavkami, neumiernenou násilnosťou a nepremoženými chybami.

Našu vôľu môže ľahko premôcť príjemno, ale vie ju položiť na lopatky i nepríjemno. Koľkí zanechali dobré dielo, dobrú snahu, začatú činnosť, prvotné nadšenie, dobrú myšlienku i krásne ideály, práve preto, že to stálo námahu na ktorú sa im nechcelo podujať. Možno prvý neúspech, poníženie, posmech či nepodarok a vôľa už nemala chuť ďalej ísť a bojovať... Človek sa naplašil, znechutil, zahanbil a hodil „flintu do žita“. „Koniec, už to nebudem robiť. Toho sa nedotknem. Tam už viac nepôjdem. Odtiaľto navždy odchádzam.“

Nám kresťanom sa môže stať niečo z toho, čo sme tu čítali. Ale v každom prípade pre nás osobitne platí, že musíme ísť vpred: ku dokonalosti, k dobrej láske. Na tejto ceste sa nemôžeme zastaviť v pohodlnosti a príjemnosti, ani zo strachu a znechutenia prestať kráčať. Láska k Bohu nás má vždy motivovať k vysokým požiadavkám a veľkým výkonom. A keby ani tá nestačila, tak nech je to aspoň strach pred Božou spravodlivosťou. Boh odmení, len tých, ktorí mu čosi prinesú. S prázdnyimi rukami, naprázdno alebo s neporiadne prežitým životom sa pred ním ani nehodno ukazovať. Náš Boh je Boh činu, skutkov a nekonečnej, obetavej a v konkrétnych skutkoch prejavenej lásky

Mário Orbán

*Ó Kriste, Vykupiteľ náš,
kiež si nás v službe
zachováš;
nech život náš vždy svätý je
na prosby Panny Márie.*

*Anjeli Boží blažení,
pomáhajte nám v súžení,
zažeňte od nás diabla preč,
by sme neprišli o veniec.*

*Vás, dávni svätí proroci,
vás, apoštoli Pánovi,
vzývame cez deň, za noci,
nech máme spásu ako vy.*

*Vy, mučeníci víťazní
aj vyznávači prešľastní,
proste a pomáhajte nám,
nech vystúpime k výšinám.*

*Zbor svätých panien
ctihodných
aj každý pustovník a
mních,
pomôžte, nech so svätými
Kristovi patríme aj my.*

*Bud' sláva svätej Trojici,
nech za jej slávnej pomoci
nás so všetkými svätými
spája vždy puto rodiny.
Amen.*

Hymnus na sviatok Všetkých svätých

Zúfalý optimizmus, či pesimizmus plný nádeje?

Keď bola roku 1985 publikovaná kniha kardinála Ratzingera *Rapporto sulla fede* (Vzťah k viere), vo všeobecnosti, ako sám hovorí - bola označená za pesimistickú. Niektorí sa dokonca pokúsili zablokovať jej predávanie. Znova sa ukázalo - pokračuje ten istý kardinál vo svojej knihe *Guardare Cristo* (Pozerat' na Krista), že neexistuje ľahší hriech proti duchu súčasnosti, ako je nedostatok optimizmu. Tieto jeho slová s Božím slovom Tridsiatej cezročnej nedele nás vedú k zamysleniu sa nad tým, čo je to vlastne optimizmus a čo je kresťanská nádej.

Jeremiáš bol prorok, ktorý sa neustále prehrešoval hriechom pesimizmu proti duchu svojej doby. Všetci boli totiž presvedčení, že Boh nemôže dopustiť babylonské zajatie, všetci hlásali optimizmus, ale bol to zúfalý optimizmus tých, ktorí si zakrývali oči pred realitou. Optimizmus pštroša s hlavou v piesku. Jeremiáš bol podľa vtedajšej oficiálnej ideológie označovaný za pesimistu, ktorý vidí všetko čierne. Veci také skutočne aj boli, ale v jeho pesimizme bolo horčičné zrno nádeje. Tak sa vlastne stal realistom. Stretnutie dvoch rozličných pohľadov jasno vidieť v konfrontácii proroka Jeremiáša s prorokom Hananiášom, ktorý tvrdil, že Pán rozláme jarmo, že bude všetko v poriadku, že sa netreba ničoho báť. A Jeremiáš mu odpovedá, tak ako mu prikázal Pán: „Počujže, Hananiáš! Neposlal ťa Pán, ty si falošnou nádejou zavádzal tento ľud. Preto toto hovorí Pán: Pošlem ťa zo zeme preč, tohto roku zomrieš...“ A prorok Hananiáš zomrel v tom roku, v siedmom mesiaci“ (Jer 28, 15-17). S ním zomrel aj jeho zúfalý optimizmus. Zostal však Jeremiášov pesimizmus plný nádeje: Zajatie je zajatie a

ono príde, ale privediem ich späť zo severnej krajiny, vráti sa veľké spoločenstvo, budem ich viesť rovnou cestou, nepotknú sa na nej, lebo ja som Izraelov otec. Tí, čo to zažili, si spomínali, že bolo skutočne tak: „Keď Pán privádzal späť sionských zajatcov, boli sme ako vo snách. Ústa sme mali plné radosti a jazyk plný plesania.. Veľké veci urobil s nami Pán a máme z toho radosť... Tí, čo sejú v slzách, s radosťou budú žať.“

Keď odchádzali, idúcky plakali a osivo niesli na siatie. No keď sa vrátia, vrátia sa s jasotom a svoje snopy prinesú“ (Ž 126). Teda nie zúfalý optimizmus, ale pesimizmus plný nádeje. To isté nám zdorazňuje aj evanjelium podľa Marka. Slepec Bartimej kričal a bol uzdravený ale kričal preto, lebo vedel že je slepý. A na pánovu otázku „Čo chceš aby som ti urobil“, odpovedal jednoznačne: „Rabboni, aby som videl“.. On vedel o svojej biede a netváril sa, akoby mu nič nebolo. Bol slepý, ale problém videl veľmi jasne. A nádej prichádzala v Ježišovi, synovi Dávidovom (porov: Mk 10,46-52).

Žijeme v období povinného optimistického pohľadu. Vždy to tak bolo. Duch čias je zakaždým ten istý. Štyridsať rokov sme počúvali, ako naša vlasť prekvitá a hnije to kdesi inde. A beda, ak by niekto bol povedal, že to tak nie je, že krachujeme. Až to prišlo a zistili sme, že je to tak. Ale duch čias ide stále s nami a ponúka nám zúfalý, slepý optimizmus. Ten však nemá nič spoločné s kresťanstvom. Dajme si pozor, aby sme náhodou aj my falošnou nádejou nezavádzali tento ľud, aby sme stav vecí videli reálne a vychádzali z neho. A nezúfali si. Snopy sa dajú priniesť. No prinesie ich iba ten, kto pôjde možno aj plačúci s osivom na siatie. S horčičným zrnkom nádeje..

..Marián Bublinec

NOVEMBER 2006 Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby sa všade vo svete skončili všetky formy terorizmu.

Misijný: Aby sa úsilím veriacich spolu so živými silami spoločnosti prelomili nové a staré putá, ktoré bránia rozvoju afrického kontinentu.

Úmysel KBS: „Na dušičky spomínajme, z čistca im pomáhajme.“ Zvlášť im pomáhajme v mesiaci novembri získavaním úplných odpustkov.

Odpustky

1. Veriaci, ktorý v deň Spomienky na všetkých zosnulých nábožne navštíví kostol alebo kaplnku a pomodlí sa Modlitbu Pána a urobí vyznanie viery (Verím v Boha), môže získať úplné odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba dušiam v očistci.

Okrem tohto odpustkového úkonu sa žiada splniť tri podmienky: sv. spoveď (krátko predtým alebo potom), sv. prijímanie (najlepšie v ten istý deň) a modlitba na úmysel Sv. Otca (stačí Otčenáš. Zdravas' a Sláva). A ďalej, ako vo všeobecnosti, treba vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu aj k všednému.

Tieto odpustky možno získať od poludnia predchádzajúceho dňa až do polnoci určeného dňa.

2. Veriaci, ktorý nábožne navštíví cintorín a aspoň myslou sa pomodlí za zosnulých, môže získať odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba dušiam v očistci, raz denne od 1. novembra do 8. novembra.

Treba splniť aj ďalšie podmienky. Jedna. sv. spoveď však stačí na všetky odpustky.

Spovedanie

Utorok od 16:30 a cez sv. omšu

Streda pred druhou sv. omšou a počas nej

Štvrtok od 16:30

Piatok od 16:00

Sväté omše v 30. týždni cezročného obdobia

31.X.utorok

17.00 + Jozef Oravec a manž. Helena

1.XI. streda **Všetkých svätých – prikázaný sviatok**

8.00 Poďakovanie za Božiu pomoc

9.15 + Dr. Alexej Izakovič, kňaz

16.30 Dušičková pobožnosť na cintoríne

2.XI. štvrtok

18.00 za farníkov

3.XI. piatok - prvý piatok

18.00 + Ján Tibenský a manž. Berta

4.XI. sobota

18.00 + Alojz Cíсар a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 76 -100

5.XI. 31. Nedeleľa v Cezročnom období

8.00 + František Podolský a manž. Mária

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

30.X. pondelok

sv. Marcel

31.X. utorok

sv. Wolfgang, biskup

1.XI. streda

Všetkých svätých – prikázaný sviatok

2.XI. štvrtok

Spomienka na všetkých verných zosnulých

3.XI. piatok

sv. Martin Porres, rehoľník – **prvý piatok**

4.XI. sobota

sv. Karol Borromeo, biskup

Rumunsku či Turecku vrátane intervencie na miestnych úradoch v rôznych krajinách i priamou pomocou pri vybavovaní falošných dokladov a výpisov z matiek krstov. Židovský historik Emil Pinchas Lapide jednoznačne potvrdzuje: „Pius XII a Apoštolská stolica, nunciovia a celá Cirkev v priebehu vojny zachránili od istej smrti počas Druhej svetovej vojny 700 000 - 850 000 Židov (Niedzela29. marca 1998).

V článku Pápež Pius XII. nemlčal (Svätlo 32/1006) sa okrem iného píše: „Vatikán od začiatku odmietal náuku o rasizme“. Aj preto, že ju po prvýkrát zverejnil nemecký národný socializmus, ale predovšetkým preto, že z neho vyvodil praktické závery. Proti národnému socializmu totiž Vatikán zaujal bojový postoj. Vatikán musel učenje o rasách odmietnuť aj preto, že odporuje dogme o rovnosti všetkých ľudí.“

Tieto skutočnosti boli a sú známe, no sú zamlčovane. O postoji nielen pápeža Pia XII. (o jeho predchodcoch sme písali a o jeho nástupcoch už vari nikto nepochybuje) vedela aj svetová verejnosť, no akoby všetci strácali pamäť. Ako inak by istá redaktorka, keď referovala o návšteve Benedikta XVI. v Osvienčime, mohla položiť rečnícku otázku: „Prečo pápež mlčal?“ Myslela tým samozrejme Pia XII. Ako inak by mohli autori štvordielneho filmového seriálu BBC o Ježišovi obviňovať kresťanov a Cirkev z antisemitizmu, ktorý vyvrcholil do holokaustu? Nie sme jediní, čo vyslovujeme tieto otázky. Položil ich aj historik PhDr. Ivan Chalupecký, keď konštatoval: Kristus je obvinený z antisemitizmu, dokonca z holokaustu a s ním celá Cirkev a všetky kresťanské cirkvi. Je antisemitizmus výmyslom kresťanov? - pýta sa. Nepodľahnime tejto psychóze šírenej aj našimi masovokomunikačnými prostriedkami, oboznamujeme sa s faktami a hovorme o nich.

A na záver tejto témy ešte niečo. Tlačová kancelária KBS vydala správu, že známy rabín prináša významné historické skutočnosti o vzťahu pápeža Pia XII. k židovskému národu počas Druhej svetovej vojny.

V správe sa píše: Na podnet Medzinárodnej nadácie Raonla Wallenberga a mimovládnych organizácií, ktoré sú členmi jej siete - Casa Argentina en Jerusalem Interfe International. Instituto International Angelo Roncalli a Instituto International Sousa Dantes sa stretli predstavitelia rozličných náboženských vyznaní, aby analyzovali názory, ktoré autor David G. Dalin predstavil vo svojej knihe „Mýtus Hitlerovho pápeža“, ako Pius XII zachránil Židov pred nacistami. Zakladateľ týchto medzinárodných centier Baruch Tenenbaum urobil analýzu knihy, ktorá rozoberá tieto polemické témy.

Tenenbaum je absolventom Majon Leimunde v Hayahadut, profesorom biblických vied a hebrejčiny v rozličných študijných inštitúciách. Bol jedným z priekopníkov medzináboženského hnutia, za čo dostal vyznamenanie od pápeža Pavla VI., ale i vyznamenania z mnohých krajín. Autor knihy David G. Dalin je historik, profesor na Ave Maria University, rabín, ktorý sa dlhé roky venuje bádaniu v tejto oblasti. Na osvetlenie súvislostí Tenenbaum pripomenul, že divadelná hra „Zástupca“, ktorú r. 1963 napísal Ralf Hochhuthon, bola základom odlišného pohľadu na osobu Eugena Pacelliho, teda pápeža Pia XII.

Dalin sa vo svojom diele usiluje ukázať, že tento pápež zachránil počas holokaustu mnohých Židov. Citoval už tu spomínané slova Goldy Meierovej, aj jej sústrastný telegram, hovorí o tom, že pápež dal svojmu sekretárovi kardinálovi L. Maglionemu poverenie protestovať u nemeckého veľvyslanca vo Vatikáne. Kardinál žiadal: „Zachráňte nevinných, ktorí trpia pre svoju príslušnosť k rase!“ Pápež rozhodol o otvorení Vatikánu, aby sa tam mohli ukryť rímski Židia, ktorí potom našli útočisko v konventoch a kláštoroch Vatikánu. Vďaka pápežovi sa v Ríme zo všetkých okupovaných miest zachránilo najviac Židov: z 5715 rímskych Židov sa v 150 katolíckych inštitúciách ukrylo 4715, z nich 477 vo vatikánskych kostoloch. Potvrdil to britský veľvyslanec pri Svätej Stoli. Podobne stanovisko tlmočil pápež cez apoštolských nunciou aj do iných krajín.

Treba k týmto skutočnostiam ešte niečo dodať? Asi treba len dobrú vôľu hovoriť pravdu a odkryť ľži, ktorými nepriatelia Cirkvi dodnes klamú svet. Aj my sme sériou článkov v tejto rubrike chceli prispieť k tomu, aby si aspoň okruh našich čitateľov aj v budúcnosti vedel vybrať z toho, čím ho aj naše masmédiá neustále zahlcujú.

„Čo sa týka vzdelania Panny Márie,
považujem jej kádrové materiály za kvalitné.
Základná škola u svätej Anny,
maturita u archanjela Gabriela,
nadstavba u svätej Alžbety,
vysoká škola u troch východných expertov
a u svätého Simeona,
postgraduál u svojho Syna,
a permanentné konzultácie u Ducha Svätého“.

Max Kašparů „Šum z pien“

Svätý Marcel 30.október

Sv. Marcel, mučeník († asi v roku 298) Sv. Marcel bol podľa dobre doložených Aktov mučeníkov rímskym centúriom a asi v roku 298 mu sťali hlavu, lebo sa zdráhal v deň narodením cisára Maximiána obetovať pohanským bohom.

Aj Pán sa bude hanbiť...

Cisárske légie, slávnostne nastúpené k pocte cisára Maximiána, mali po prehliadke obetovať bohom. Stotník Marcel, kresťan, nečakal, že ich budú nútiť k takýmto veciam. Po chvíli uvažovania vystúpil pred vojenskú zástavu a k nohám plukovníka odložil svoje hodnosti i zbraň. Potom do hrobového ticha mocným hlasom povedal:

„Som kresťan, chcem obetovať Ježišovi Kristovi. Ak ma ako vojaka nútite obetovať modlám nezostáva mi iné, len prestať s vojenskou službou!“

Zdesený plukovník Fortunát ho okamžite poslal k veliteľovi cisárskej stráže s listom tohto menia: „...Posielam ti stotníka, ktorý pred nastúpenými légiami odhodil svoje hodnosti a rúhal sa bohom...“

Začalo vypočúvanie. „Si kresťan?“

„Áno!“

„Zbláznil si sa?!“ kričal veliteľ.

„Kto sa bojí Boha, ten nie je blázon. Svoju zbraň som odložil preto, lebo nemôžem poslúchať rozkazy, ktoré kážu obetovať mŕtvym modlám.“ Hneď po týchto slovách zaznel rozsudok – trest smrti sťatím...

„Kto sa bude hanbiť za mňa a za moje slová pred týmto cudzoložným pokolením, za toho sa bude hanbiť aj Syn človeka, keď príde v sláve svojho otca so svätými anjelmi.“ (Mk 8, 38)

Sv. Marcel sa nehanbil za svojho Pána. Stovky vojakov hľadalo na jeho vyznanie viery v nemom úžase...

A ty? Hanbiš sa za Ježiša Krista, za jeho slovo o pravde, čistote, poslušnosti, odpúšťaní, láske k nepriateľom? Nebojíš sa zastať sa jeho i kňazov, keď sa z nich smejú...? Vydrž dnes plávať proti prúdu, ktorý chce v tebe i v okolí utopiť Krista!

Pane, na dnešný deň mi dávaš za príklad sv. Marcela – jeho odvahu vyznať svoju vieru. Prosím ťa, pomôž mi dnes v jednom skutku vyznať, že som kresťan. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

29.X.06

12345678901234567890123456789012345667890